

paa Forhaand har faaet i Merudgift paa de nævnte to Poster, vil jeg være det ærede Medlem Tak skyldig. Ogsaa det ærede Medlem for Assens (Berntsen) har jeg en Bemærkning til. Jeg tror ikke, der er kommet noget Tilsvær til den Bemærkning, han fremsatte, og derfor har jeg særlig bedt om Ordet for at svare ham. Det ærede Medlem holdt en Sørgetale over de direkte Skattelove, som vi her skulde have spændt Ben for. Han udtalte jo i Overensstemmelse med, hvad vi alle føle og erkende, at det er en blodig Uret, der øves over for Landbruget ved, at man, naar man sætter sig i Besiddelse af en Gaard, skal skatte og skyldes i store Maader, medens man ved at leve paa den bare Kapital eller af sin Forretning i andre Erhverv slipper i alt væsentligt for at skatte til Statskassen. Det er jo noget, der er sagt saa tit, men det kan ogsaa gentages for tit, en Sandhed kan ogsaa ødelægges ved at gentages for tit. Men vi erkende, at det er en Sandhed, og at det ogsaa er sandt i det ærede Medlem for Assens Mund. Men maa jeg saa minde det ærede Medlem for Assens om en Ting, og det er det, at der fra det ærede Medlems eget Parti herinde gennem Fællesartikler til den moderate Presse er udgaaet blandt andet en Artikel, der nedsætter, for ikke at sige nedrækker, disse direkte Skattelove. Maa jeg citere blot nogle enkelte Linier af en saadan Artikel. Jeg antager, at det ærede Medlem ved, hvem Forfatteren er. Jeg skal ikke gætte paa nogen. Men der er vel ingen i Tinget, der er i Tvivl om, hvem det er, maaske aner det ærede Medlem fra Assens ikke, hvem der redigerer disse Fællesartikler, der ere underskrevne eller overskrevne med Mærket: „en Folketingsmand“. Det hedder i denne Artikel: „De to Skattelove ville kun være til Fordel for den Del af Befolkningen, der har fast Ejendom, og til saa meget des større Fordel, jo større Ejendom og jo mere Gæld, den har. Men for den Del, der ikke ejer fast Ejendom, og blandt hvilke aabenbart de mindst bemidlede ville findes, ville de ikke betyde nogen Lettelse, men kun en Forøgelse af Skattebyrden.“ I den Dur skriver den ærede Fælleskorrespondent her inde fra det moderate Parti til den moderate Presse, hvor de søge at reducere disse Skattelove til det mindst mulige. Og det gøre de netop paa det Tidspunkt, da de se, at Venstrereformpartiets Taktik gaar ud paa at spinde det saaledes ud, at man tvinger Landstinget til at tage Stilling til Skatteløvene, som det jo havde standset, og det gøre de paa et

Tidspunkt, da der maaske endnu er Mulighed for, at Landstinget indser, at dets Stilling er uholdbar, og at det maa tage fat paa den Sag for sig. Netop paa dette Tidspunkt søge de moderate at støtte Landstinget ved i den moderate Presse at nedsætte disse Love til noget betydningsløst og i Grunden forkasteligt, til noget, der kun er fordelagtigt for de store Ejendomsbesiddere. Jeg siger: Oven paa den Agitation er det temmelig usinageligt at høre det ærede Medlem græde over, at disse Skattelove gaa bort. Medens jeg har Ordet, kan jeg ikke undlade at fremføre en anden Bemærkning; man taler, som om det var givet, at naar vi blot bleve liggende i de Forhandlinger og under de Former, som vi hidtil havde haft, havde vi det hele. Men man overser den vigtige politiske Begivenhed, der er foregaaet. Ganske vist er det ikke en Begivenhed, der har fundet sit Udtryk gennem en Afstemning, enten her eller i det andet Ting, men dog en Begivenhed, som vi alle kende, nemlig at den højtærede Konseilspræsident og Finansminister er gaaet op til Landstingets Højre — det er jo en offentlig Hemmelighed — og har sat sin Eksistens ind paa at formeaa den til at vedtage Folketingets Skattelove. Vi vide det jo, thi det er offentligt refereret, at saaledes har den højtærede Finansminister stillet sig over for Landstingets Højre, han har betydet dem, at han maatte gaa sin Vej, hvis man ikke vilde føje ham og imødekomme ham ved at tage Folketingets Toldlov. Hvad svarer Landstinget over for det stærke Tryk, som der maa siges at ligge deri — og det maa være et stærkt Tryk ogsaa for de Herrers Betragtning, de Herrer, der nu juble, naar Finansministeren tager Ordet, den Mand, der nu er Enhedsmærke for de Herrer, han øver dette Tryk paa Landstingets Højre — den anden Del af Regeringspartiet — og siger: Hvis I ikke føje mig, gaar jeg min Vej. Men ikke desto mindre sige Greverne og Meningsfællerne i Landstinget med 30 Stemmer mod 8: Ekscellensen kan gøre, hvad han vil, vi bøje os ikke, vi tage ikke Folketingets Toldlov. Med det for Øje og med det Toldlovsforslag for Øje, der ligger for os med en Nedsættelse i Forhold til den bestaaende Toldlov af 1,800,000 Kr., med dette for Øje, denne politiske Kendsgerning, denne Vedtagelse fra Landstingets Side, synes jeg, at der hører ikke saa lidt Mod til at sige, at nu er Situationen klar for os, saadan at blot vi blive liggende i de gamle Forhandlingsformer, gaar det nok glat af sig selv, saa have vi disse 4 Skatte-